

2. Má sa odkaz na *lex causae* podľa článku 13 nariadenia 1346/2000 v súvislosti s rozhodnutím, či „toto právo neposkytuje žiadne prostriedky na odporovanie tohto úkonu v danom prípade“ vykladať v tom zmysle, že dotknutý účastník konania je povinný dokázať, že *lex causae* v danom prípade nestanovuje všeobecným a abstraktným spôsobom nijaký prostriedok na odporovanie úkonu, akým je poškodzujúci akt v prejednávanej veci – zaplatenie zmluvného dlhu – alebo v zmysle, že dotknutý účastník musí preukázať, že pokiaľ *lex causae* pripúšťa odporovanie tohto druhu úkonov, nie sú konkrétne splnené potrebné predpoklady – odlišné od podmienok podľa *lex fori concursus* –, aby bolo možné odporovacej žalobe v danej veci vyhovieť?
3. Možno výnimku podľa článku 13 nariadenia 1346/2000 – s ohľadom na jej zmysel a účel chrániť dobrú vieru účastníkov, pokiaľ ide o stálosť úkonu v súlade s *lex causae* – uplatniť aj v prípade, keď majú zmluvné strany sídlo v rovnakom členskom štáte, ktorého právo sa preto v prípade platobnej neschopnosti jedného z nich pravdepodobne stane *lex fori concursus*, pričom prostredníctvom doložky o voľbe rozhodného práva iného členského štátu zmluvné strany stanovili, že odvolanie vykonávacích úkonov tejto zmluvy je vyňaté z rozsahu pôsobnosti záväzných pravidiel podľa *lex fori concursus*, stanovených v záujme ochrany zásady rovnosti veriteľov, s tým dôsledkom, že v prípade platobnej neschopnosti sa poškodia všetci veritelia?
4. Má sa článok 1 ods. 1 nariadenia č. 593/2008⁽²⁾ vykladať v tom zmysle, že „situácie, v ktorých dochádza k stretu rôznych právnych poriadkov“ zahŕňajú na účel uplatnenia tohto nariadenia aj prípad zmluvy o nájme námornej lode uzatvorenej v členskom štáte spoločnosťami so sídlom v tomto členskom štáte a obsahujúcej doložku o voľbe rozhodného práva iného členského štátu?
5. V prípade kladnej odpovede na štvrtú otázku, má sa článok 3 ods. 3 nariadenia č. 593/2008, v súvislosti s článkom 13 nariadenia č. 1346/2000, vykladať tak, že voľba strán, aby zmluva podliehala právu iného členského štátu než je štát, v ktorom sa nachádzajú „všetky ostatné prvky súvisiace so situáciou“, nemá vplyv na uplatnenie kogentných ustanovení práva tohto posledne uvedeného členského štátu, ktoré sa ako *lex fori concursus* vzťahujú na napadnuteľnosť úkonov poškodzujúcich všetkých veriteľov, realizovaných pred platobnou neschopnosťou, čím by malo uvedené ustanovenie prednosť pred doložkou o vyňatí stanovenou v článku 13 nariadenia 1346/2000?

⁽¹⁾ Nariadenie Rady (ES) č. 1346/2000 z 29. mája 2000 o konkurznom konaní (Ú. v. ES L 160, s. 1; Mim. vyd. 19/001, s. 191)

⁽²⁾ Nariadenie Európskeho parlamentu a Rady (ES) č. 593/2008 zo 17. júna 2008 o rozhodnom práve pre zmluvné záväzky (Rím I) (Ú. v. EÚ L 177, s. 6)

**Návrh na začatie prejudiciálneho konania, ktorý podal Supremo Tribunal Administrativo
(Portugalsko) 5. februára 2016 – Associação Sindical dos Juízes Portugueses/Tribunal de Contas**

(Vec C-64/16)

(2016/C 156/32)

Jazyk konania: portugálčina

Vnútroštátny súd, ktorý podal návrh na začatie prejudiciálneho konania

Supremo Tribunal Administrativo

Účastníci konania pred vnútroštátnym súdom

Žalobkyňa: Associação Sindical dos Juízes Portugueses

Žalovaný: Tribunal de Contas

Prejudiciálna otázka

Má sa zásada sudcovskej nezávislosti, zakotvená v článku 19 ods. 1 druhom pododseku ZEÚ a v článku 47 Charty základných práv Európskej únie ⁽¹⁾, ako aj v judikatúre Súdneho dvora, s ohľadom na záväzné požiadavky týkajúce sa zníženia nadmerného rozpočtového deficitu a finančnej pomoci upravenej európskymi predpismi vykladať v tom zmysle, že bráni opatreniam spočívajúcim v trvalom znížení miezd sudcov v Portugalsku na základe jednostranného rozhodnutia iných zložiek moci alebo ústavných orgánov, ktoré vyplýva z článku 2 zákona č. 75/2014 z 12. septembra?

⁽¹⁾ Charta základných práv Európskej únie (Ú. v. ES C 364, s. 1).

Návrh na začatie prejudiciálneho konania, ktorý podal Tribunale Ordinario di Verona (Taliansko) 10. februára 2016 – Livio Menini a Maria Antonia Rampanelli/Banco Popolare – Società Cooperativa

(Vec C-75/16)

(2016/C 156/33)

Jazyk konania: taliančina

Vnútroštátny súd, ktorý podal návrh na začatie prejudiciálneho konania

Tribunale Ordinario di Verona

Účastníci konania pred vnútroštátnym súdom

Žalobcovia: Livio Menini a Maria Antonia Rampanelli

Žalovaná: Banco Popolare – Società Cooperativa

Prejudiciálne otázky

1. Má sa článku 3 ods. 2 smernice 2013/11 ⁽¹⁾, v časti, kde sa stanovuje, že táto smernica sa uplatňuje „bez toho, aby bola dotknutá smernica 2008/52/ES ⁽²⁾“, rozumieť v tom zmysle, že týmto ustanovením nie je dotknutá možnosť jednotlivých členských štátov stanoviť povinnú mediáciu iba pre prípady, na ktoré sa smernica 2013/11 nevzťahuje, t. j. prípady podľa článku 2 ods. 2 smernice 2013/11, zmluvné spory vyplývajúce z iných ako z kúpnych zmlúv alebo zmlúv o službách a spory, ktoré sa netýkajú spotrebiteľov?
2. Má sa článok 1 ... smernice 2013/11, v časti, v ktorej zaručuje spotrebiteľom možnosť predkladať sťažnosti na obchodníkov príslušným subjektom alternatívneho riešenia sporov, vykladať v tom zmysle, že toto ustanovenie bráni vnútroštátnemu právnomu predpisu stanovujúcemu pre jeden z prípadov uvedených v článku 2 ods. 1 smernice 2013/11 povinnú mediáciu, a to ako podmienku prípustnosti žaloby podanej následne účastníkom, ktorého možno označiť za spotrebiteľa, a v každom prípade bráni vnútroštátnemu predpisu, ktorý vo vzťahu k spotrebiteľovi, účastníkovi mediácie týkajúcej sa jedného z uvedených sporov, stanovuje povinnosť využiť služby advokáta, vrátane príslušných nákladov, ako aj právo nezúčastniť sa mediácie iba v prípade existencie oprávneného dôvodu?

⁽¹⁾ Smernica Európskeho parlamentu a Rady 2013/11/EÚ z 21. mája 2013 o alternatívnom riešení spotrebiteľských sporov, ktorou sa mení nariadenie (ES) č. 2006/2004 a smernica 2009/22/ES (smernica o alternatívnom riešení spotrebiteľských sporov) (Ú. v. EÚ L 165, s. 63).

⁽²⁾ Smernica Európskeho parlamentu a Rady 2008/52/ES z 21. mája 2008 o určitých aspektoch mediácie v občianskych a obchodných veciach (Ú. v. EÚ L 136, s. 3).